

Les retallades s'estenen ara als àmbits municipals i també a Girona, que era sempre la primera capital en el rànquing de qualitat de vida de les ciutats de l'estat espanyol. Suportareu la crisi, tot i les retallades?

—Més que suportar-la, hi plantarem cara. El resultat és incert, per bé que l'optimisme és intacte. Ara bé, matiso que sí que és cert que, estadísticament, sempre hem sortit al capdamunt, però això, de fet, ha estat factor de desigualtats internes. Ha creat la sensació, a l'exterior de Girona, que ens havia perjudicat. Avui aquesta ciutat, que hauria de ser capdavantera, és l'única capital de demarcació del Principat que no té ni autovia desdoblada gratuïta ni connexió amb el tren de gran velocitat, que té una fallida en les comunicacions i, a sobre, un aeroport amenaçat. De fet, competim en inferioritat de condicions com a conseqüència d'aquesta idea de "Girona, rai", "a Girona no li cal".

—**L'aeroport ha resultat molt perjudicat perquè Ryanair ha passat de 64 línies a 21 en sis mesos. Com es reactiva?**

—No hem de perdre de vista que tenim un problema —en uns altres àmbits també, però en l'aeroport més clar que mai— que es diu Espanya. El model de gestió dels aeroports espanyols va contra els interessos de Girona i els de Catalunya. Des de l'aeroport de Girona és impossible de fer front a la competència deslleial i a la gestió política que fa AENA de l'aeroport del Prat.

—**Què vol dir "gestió política de l'aeroport del Prat"?**

—Competim amb inferioritat de condicions contra les taxes de l'aeroport del Prat, que són polítiques perquè són inferiors al preu de cost. Si no s'arregla això, si no canviem el model de gestió dels aeroports, si no es traspasa l'aeroport de Girona, és molt difícil que siguem competitius. Així i tot, hi ha possibilitats de competitivitat perquè les instal·lacions estan bé i aviat es projectarà el baixador de gran velocitat a l'aeroport amb una possible connexió amb el tren de rodalia. El TGV arribarà a Girona el desembre del 2012 o primer trimestre del 2013 i això ens aproparà a poc més de mitja hora de Barcelona. Però si no resollem el problema principal difícilment ens en sortirem.

“El problema de l'aeroport de Girona es diu Espanya”

Carles Puigdemont (Amer, Selva, 1962) és alcalde de Girona i diputat al Parlament de Catalunya. S'ha afegit a l'associació d'ajuntaments sobiranistes.

JORDI PLAY

—Heu esmentat també la importància del TGV. Fa poques setmanes heu pres posició també a favor del corredor mediterrani. Des de Girona, que sou més a prop de la frontera amb l'estat francès, com es veu la desconexió amb Europa?

—De fa molts i molts anys que es veu una cacofonia absurda entre amplades de via que no entenem. Si quantifiquéssim el dany que ha fet a la competitivitat i a l'economia dels Països Catalans l'absència d'una connexió ferroviària directa ens esfereïríem. El corredor mediterrani és un torrent d'economia que pot afavorir el producte interior brut, la cohesió social i la competitivitat d'una zona que té una gran potencialitat dins Europa. No entendríem una actitud feble, freda o tèbia del govern espanyol a l'hora de reclamar aquest corredor davant la UE.

—Dieu que el TGV pot arribar a final del 2012 o principi del 2013. Què n'espereu, de la connexió per TGV amb Barcelona?

—N'esperem molt. És una transformació en dos sentits: una, la connectivitat de Girona amb el seu entorn —Barcelona, Montpeller, París, València—, és a dir, posar Girona —que és un node de l'euroregió— en el seu context. Amb la peculiaritat que és una estació totalment urbana i intermodal. I hi ha un altre element específic de Girona: gràcies a l'alliberament del viaducte per on actualment circula el tren convencional —que ara passa per sobre, a la ciutat— se li ofereix una oportunitat, similar a la desaparició de les muralles, de redefinir-se, de reprojectar-se cap al segle XXI. I això és una oportunitat importantíssima i l'hem de mesurar, amb un peu de rei, al mil·límetre. No la podem improvisar ni tancar amb un conveni entre administracions, sinó que l'hem d'obrir a la ciutadania.

—Què voleu fer?

—Justament aquesta és la pregunta que hem de fer. Quan s'alliberi aquest espai de nord a sud ben bé pel centre, i s'alliberin uns espais públics, definir què volem fer-ne és fonamental. Zones verdes, equipaments públics, nova relació entre barris o tramvia conformen un debat que és previ a la materialització d'acords. És una transformació radical de la ciutat.

—La setmana passada va tenir lloc el debat de política general al Parlament de Catalunya. Les retallades són compatibles amb un discurs engrescador per al país?

—Aparentment, no, però en realitat, sí. Amb enganys, amb edulcorants o amb faules no direm a aquest país, primer, que té un problema molt seriós, i, segon, que ens en podem sortir. Si guanyem confiança i, finalment, hi ha moviment de capitals —de capitals n'hi ha, però no es mouen—, aquest país pot sortir de la crisi.

Potser és veritat que ens faltaria aquesta altra fase: a més d'explicar la situació, podríem prémer el botó de l'optimisme, però tampoc no podem crear falses expectatives a curt termini quan sabem que la situació demana un pilotatge a mitjà i llarg termini.

—Espereu que el pròxim govern espanyol sigui dialogant?

—El govern espanyol hauria de complir els compromisos i hauria de tenir un tracte just amb Catalunya. No l'hi ha tingut mai, ni amb Aznar ni amb González ni amb Rodríguez Zapatero. Probablement tampoc no l'hi tindrà amb Rajoy, però com a govern li demanem una lleialtat i una justícia que ens mereixem. Dit això: sóc optimista sobre el capteniment del proper president del govern espanyol, sigui Rajoy sigui Rubalcaba? No n'espero francament res.

—El pacte fiscal, la principal promesa del president Artur Mas.

—Igual que no hi ha alternativa a la gestió de la situació econòmica, tampoc no hi ha alternativa al pacte fiscal. És sí o sí. Si reclamem justícia, el pacte fiscal és el vehicle de la justícia. A més, té una altra bondat: és compartit per la immensa majoria de la gent del Principat.

—Vós heu sortit de l'armari independentista...

—No, perquè sempre ho he estat, jo. Hi ha una foto d'una portada d'*El Alcázar* del 1981 on surto aguantant una pancarta que deia "Independència".

—Deviu tenir dinou anys.

—Dinou o vint. Era una manifestació a Barcelona contra la LOAPA. No m'ha arribat la llum de la independència de sobte, a mi. I ho continuaré essent. També he estat sempre militant de CiU.

—Dins de CiU n'hi ha que no han sortit de l'armari, que només ho diuen en veu baixa.

—Jo sempre ho he dit en veu alta.

—Heu dit que vèieu bé l'associació d'ajuntaments sobiranistes que proposa Vila d'Abadal. Heu fet cap pas per a fer-la anar endavant?

—Anem fent. Hem intercanviat papers, hem parlat amb més ajuntaments... És un moviment molt interessant, seriós i rigorós. Parteix del món institucional local i ens obre possibilitats que hem d'explorar. De moment, per les converses que anem tenint, dringa bé.

—En què s'ha de traduir això?

—N'hem de parlar, perquè encara no ens hem trobat tots. No ens hem de posar límits. Com més siguem, millor, i com més seriosa sigui la nostra feina, millor. No es pot desvincular això del moviment de les consultes populars que hi va haver, però és evident que aquest moviment ha de fer un pas institucional i potser l'espai municipal és idoni per a mantenir la tensió, l'interès i la projecció a la societat d'un debat que ja no és als extrems de la societat.

—És un debat adient per als ajuntaments, però no per a la Generalitat?

—Depèn del moment en què et mires la història del país. Cada moment històric demana una tàctica i uns gestos. En el moment processual actual, escau que el món local —que és d'on vénen els grans canvis— es vagi situant. Si el món local és prou competent i en sap prou, estic convençut que no farà el sord a la veu que ve del territori.

—La proposta estrella d'Artur Mas al debat de política general és un impost a les grans fortunes, que sembla una proposta socialdemòcrata. Voleu enfonsar el PSC?

—Irònicament, diria que el PSC no ens necessita a nosaltres per a enfonsar-se. Seriosament: el nostre interès no és ocupar cap espai que no ens sigui propi. De tota la vida, CiU té components que uns qualifiquen de social-cristianisme, uns altres de democràcia cristiana... El fet és que sempre ha tingut una gran sensibilitat social. És injust, precisament, que durant molts anys se'ns hagi arrabassat aquesta bandera perquè algú se l'havia apropiada.

Alex Milian